

Vid skymningens gräns

Vanhelga

För att ens kunna andas
och stilla mitt inre illamående
åtminstone ett tag
sluter jag ögonen för en stund -
föreställer mig hur Stockholm
med dess äckliga förorter
börjar brinna
och tycker mig nästan se
varenda stad falla samman
i panik, obehag och eldhav
- äntligen kan jag tänka klart

fri från fängelset av påhittat tvång
Ingen mer betong, när vi tillsammans
dansar över bränd jord

Ni är nu ni alla de mina,
renade av eld
befriade, oskuldsfulla på nytt
bevarade i det renade intet
bortglömda för alltid